

γε νά κοιμάται; Τὸ πρῶτ' ἐκλαίει... Θά με στερηθῇ καὶ θά τὴν στερηθῶ. "Α! ὁ γάμος δὲν εἶνε παίξε γέλασε, δὲν εἶνε μόνον ἀλλαγὴ τοῦ δεσποινίς καὶ τοῦ κυρία. Ἀλήθεια! κυρία θά εἶμαι αὐρίον. (Μιμουμένην). Καὶ πῶς ἔχετε κυρία; Πολὺ καλά, κυρία. — Θά κάμετε κἀνὲν ταξείδιον, κυρία; — Μάλιστα, κυρία. — Καὶ δὲν φοβεῖσθε, κυρία, τὰ ταξείδια; — "Ω! κυρία, τρελλαίνομαι.

Καὶ οὕτω πῶς ἐξακολουθοῦν καὶ ὁμιλοῦν μίαν ὥραν· καὶ ἔπειτα πάλιν: — Κύριε, κυρία! — κυρία, κύριε καὶ ἀποχωρίζονται.

Παράνυμφος τοῦ γαμβροῦ θά εἶνε ὁ συνταγματάρχης Κ***. Ἀρά γε θά φορῇ αὐρίον τὴν μεγάλην στολὴν του; Πῶς το ἤθελα νά φορῇ καὶ τὰ παράσημά του! καὶ θά εἶνε πολλοὶ προσκεκλημένοι... Τί εὐμορφά που θά εἶνε!... Ἐφοδοῦν μίπως βρέχη, ἀλλὰ εὐτυχῶς αὐτὰς τὰς ἡμέρας εἶχαμεν λαμπρὸν καιρὸν.

"Αρά γε τί νά συλλογίζεται αὐτὴν τὴν ὥραν καὶ ἐκεῖνος;... Διότι καὶ αὐτὸς ὅπως ἐγὼ δὲν θά κοιμᾶται... "Ω! καὶ ἐγὼ δὲν εἰσεύρω τί θά ἐδίδα ἂν ἦτο δυνατόν νά μάθω τί σκέπτεται (Πλησιάζει εἰς τὸ τραπέζιον οὐννοῦς). Πέρυσι — σχεδὸν αὐτὴν τὴν ἐποχὴν — ὅχι ὀλίγον ἐνωρίτερα, ἤκουσα νά λέγουν ὅτι ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Δαχώρη ἐχώρισαν. Ἡρώτις διατί, — καὶ ἀκόμη ἐρωτῶ, — καὶ μου εἶπον διότι δὲν ἠγαπῶντο πλέον. Εἶνε λοιπὸν δυνατόν νά παύσῃ τις νά ἀγαπᾶται καὶ νά ἀγαπᾷ, ἀφ' οὗ ἀπαξ γίνῃ σύζυγος; Πῶς γίνεται αὐτό;... Μίπως παύει τις νά ἀγαπᾷ τὴν μητέρα του; — Καὶ μοῦ το εἶπον μὲ τόσῃν ψυχρότητι καὶ ἀφέλειαν ὥς νά ἐλέγον "Εχώρισαν διότι εἶχον νά κάμουν ἐκδρομὴν εἰς δύο διάφορα μέρη. Ἐγὼ δὲν εἰσεύρω, ἀλλὰ νομίζω ὅτι εἶνε δυνατόν νά ἀγαπᾷ τις καὶ νά ἀνταγαπᾶται χθές, καὶ νά μὴ ἀγαπᾶται σήμερον. Αὐτὸ κἀπὼς τὸ ἐννοῶ· ἀλλὰ νά χωρισθοῦν; τοῦτο θά γίνεταί πολὺ σπανίως, διότι εἶνε πολὺ ἀλλόκοτον πρᾶγμα... — Ἐμὲ μου φαίνεται τρέλλα... Εἶνε ὥς νά ἀνέβῃ τις μὲ τὸ ἀερόστατον, καὶ ἀφ' οὗ ἐφθασεν ὑψηλὰ νά ἐσχίσε μόνος του τὴν σφαῖραν. Μὰ τότε λοιπὸν διατί τάχα νά ἀναβῇ!... Ἀς μὴ ἀνέβαινε κἀν....

Ἡ μητέρα δὲν μου εἶπε ὅμως τίποτε περὶ τούτου τοῦ πράγματος... Διότι θά εἶδεν ὅτι δὲν ὑπάρχει τοιοῦτος κίνδυνος... Ἀλλ' ἐγὼ ὅμως ἀνδύχῳ, αὐτὴ ἡ βρωμοῖδέα μὲ βασανίζει. Ἀνίσως συμβῇ καμμίαν φορὰν νά παύσῃ καὶ ἐκεῖνος νά μ' ἀ... (Ἰστάται οὐννοῦς). Πῶς νά το προγνωρίσω; (Λαμβάνει ἀπὸ τοῦ τραπέζιου περιδέραιον ἐκ πολυτίμων λίθων). "Α! τὸ περιδέραιον τοῦτο εἶνε ὅλον περὶ ἑξῆς. Μοῦ ἔχουν εἰπῇ ὅτι ὁ περὶ ἑξῆς εἶνε θαυμάσιος λίθος· ἀλλάζει χρῶμα κατὰ τὴν εὐτυχίαν ἢ δυστυχίαν ἐκείνου ὁ ὅποιος τὸν φορεῖ· ἂν ζῇ εὐτυχῆς, γίνεται γαλάζιος· γίνεται πράσινος, χλωμός καὶ τέλος πάντων βαγίζει, ὅταν ζῇ δυστυχῆς... ὅταν παύσῃ νά τὸν ἀγαποῦν. Ἀς ἰδοῦμεν λοιπὸν... (Παρατηρεῖ τὸ περιδέραιον περιχαρῆς). Εἶνε γαλάζιοι, γαλάζιοι! Ἀλλὰ δὲν εἶμαι ἀνόν-

τος ἄνθρωπος; Αὐτὸ τὸ περιδέραιον εἶνε ἀμεταχείριστον, δὲν το ἐφόρεσε ἀκόμη κανεῖς, καὶ πρέπει νά το φορέσῃ μερικὸν καιρὸν.

Ἐγὼ ὅμως ἤθελα τώρα εὐθὺς νά πληροφορηθῶ ἐάν... (Ταπεινῇ τῇ φωνῇ) ἐάν θά ἐξακολουθῇ νά μ' ἀγαπᾷ πάντοτε. (Πληττει τὸ μέτωπόν της ὡς σκεθθεῖσά τι). "Α! ἂν εἶνε ζυγὰ ἡ ἀπόκρισις θά εἶνε "Ναί,,... καὶ ἂν εἶνε μονά!... Ἀς μετρήσω λοιπὸν. — Δύο, τέσσαρα... "Ω! δὲν τολμῶ ἴσως δὲν κάμνω καλὰ νά πιστεύω εἰς τοιαύτας ἀνοησίας! Τέλος πάντων ἀδιάφορον, ἐγὼ θά ἡσυχάσω... ἐάν εἶνε ζυγὰ... καί, μὰ τὸ ναί, ἐάν εἶνε μονά, δὲν θά δώσω καμμίαν σημασίαν. (Ἀριθμεῖ). Δύο, τέσσαρα, ἕξ, ὀκτώ... "Ω! ἡ καρδιά μου πάλαι... ἂν εἶνε ἐνδεκα ἢ δεκαπέντε, ἢ δεκαεννέα, ἢ!... (Ἀριθμεῖ) δέκα, δώδεκα, δεκατέσσαρα, δεκαῆξ... (Μετὰ χαρᾶς) δεκαοκτώ! — Δεκαοκτώ! ζυγὰ! θά μ' ἀγαπᾷ λοιπὸν πάντοτε! Δεκαοκτώ, ὦ! τί εὐτυχία! (Καταφιλεῖ μετὰ παραφορᾶς τὸ περιδέραιον). Δεκαοκτώ! δεκαοκτώ! δεκαοκτώ! — Τώρα προσοχὴ μὴ σπάσῃ καμμία πέτρα, διότι τότε θά μείνουν δεκαεπτὰ! — Δεκαοκτώ! μὰ τί φόβον εἶχα ὅταν ἐμετροῦσα (Μετὰ θάρρους) καὶ τώρα... (Τετραγαμμένη καὶ καταπεπονημένη). "Ω! τώρα δὲν εἰσεύρω τί ἔχω... "Ολοὶ αὐτοὶ οἱ φόβοι, ὅλαι αὐταὶ αἱ ἐλπίδες, ὅλαι αὐταὶ αἱ συγκινήσεις... ἄχ! ἐπιάσθῃ ἡ ἀναπνοή μου... ἔσκασα... θέλω ἀέρα, ἀέρα!... Κῦταξε ἀνοησία! καὶ δὲν ἀνοίγω τὸ παράθυρον νά πάρω ἀέρα;

(Ἀποσύρει τὰ παραπετάσματα, καταφωτίζεται ὁ θάλαμος). "Α! θεέ μου!... πῶς; εἶνε ἡμέρα!... Ἄνοιγει τὰ φύλλα τοῦ παραθύρου. Καὶ τὰ πουλάκια ἐξέπνυσαν... Μὰ τί ὥρα εἶνε λοιπὸν! (Πλησιάζει εἰς τὴν ἐστίαν καὶ βλέπει τὸ ὥρολόγιον ἐκθαμβος). Ἐξ ἡ ὥρα! — "Ω! Μὰ λοιπὸν ὅχι αὐρίον, ἀλλὰ σήμερον... σήμερον γίνεται ὁ γάμος... σήμερον!... γελῶ καὶ κλαίω ἀπὸ τὴν χαρὰν μου... Καὶ τώρα θά ἐλθῇ ἡ μητέρα νά μ' ἐξυπνήσῃ! Τὴν καίμεν τὴν μητέρα! Θά εἶνε ἡ τελευταία φορὰ ὅπου θά ἐλθῇ νά μ' ἐξυπνήσῃ. (Φέρεται τὸ μαντίλιον εἰς τὸ πρόσωπόν της καὶ καταστέλλει λυγρὸν ἔμφαινοντα πόθον τοῦ παρελθόντος καὶ χαρὰν διὰ τὸ μέλλον. Ἐπεῖτα ἐγείρει τὴν κεφαλὴν καὶ βλέπει εἰς τὸν καθρέπτην). Λοιπὸν εἶμαι εὐμορφότατη ὅπως ἀρμόζει εἰς τὴν ἡμέραν τοῦ γάμου, δὴλα δὴ χλωμή καὶ τὰ μάτια κατακόκκινα. — Καὶ ἂν μ' ἐρωτήσουν, θά ἀποκριθῶ ἀπλῶς ὅτι δὲν ἐκοιμήθην καλά. Καὶ εἶνε φυσικὸν τὴν παραμονὴν τοῦ γάμου νά μὴ κοιμᾶται τις... (Ἀναλαμβάνει τὸ περιδέραιον καὶ το κατασπάζεται ἐπανειλημμένως). Δεκαοκτώ! ὦ! τί εὐτυχία! τί χαρὰ! δεκαοκτώ!,,

(Μιμουμένη)

..φ

Ὑπάρχει τι ταπεινότερον τοῦ νά ὁμιλῇ τις ταπεινῶς περὶ ἑαυτοῦ; Ὑπάρχει. Τὸ ποῖον; Τὸ νά μὴ ὁμιλῇ παντελῶς περὶ ἑαυτοῦ.

Ὅταν ὁ νοῦς εἶνε ἐλαφρὸς, ἡ καρδιά δὲν εἶνε πολὺ βαθεῖα.

IBAN ΤΟΥΡΓΕΝΕΦ

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΕΡΩΣ

Ἡ συνδαιτυμόνες εἶχον ἀναχωρήσει ἀπὸ πολλῆς ὥρας, ἡμίσεια δὲ μετὰ τὸ μεσονύκτιον εἶχε σημάνῃ. Ἐν τῷ ἐστιατορίῳ ἔμενεν ὁ οἰκοδεσπότης μετὰ δύο ἀλλωνφίλων, Σέργιου Νικολάεβιτς καὶ Βλαδίμηρου Πέτροβιτς· ἐσήμανε τὸν κῶδωνα καὶ διέταξε νά παραλάβωσι τὰ ὑπολοιπα τοῦ δείπνου.

— Λοιπὸν ἀπεφασίσθην, εἶπε χωνόμενος βαθύτερον εἰς τὴν καθέδραν του καὶ ἀνάπτων διγάρον. Ἐκαστος ἡμῶν ὀφείλει νά διηγηθῇ τὴν ἱστορίαν τοῦ πρώτου ἐρωτός του. Σὺ θά ἀρχίσῃς πρῶτος, Σέργιε.

Ὁ Σέργιος Νικολάεβιτς, ἀνὴρ στοργυλίας, ξανθός, ἔχων τὸ πρόσωπον ὀλίγον ἐξωγκωμένον, ἀπέβλεψε πρὸς τὸν οἰκοδεσπότην, ἔπειτα δὲ ὑψώσε τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὴν ὀροφὴν.

— Ἐγὼ δὲν ἐδοκίμασα πρῶτον ἐρωτα, εἶπε τέλος, ἐγὼ ἤρχισα εὐθὺς ἀπὸ τὸν δεύτερον.

— Καὶ πῶς τοῦτο;

— Ἀπλούστατα. Ἦμιν δεκαοκτὼ ἐτὼν ὅτε κατὰ πρῶτον ἐρωτεύθην χαριεστάτην νεάνίδα, καὶ τὴν ἐρωτεύθην ὥς ἐάν ἤμην πεπειραμένος εἰς τὰ τοιαῦτα, καὶ ὅπως βραδύτερον συνέβη νά ἐρωτευθῶ ἄλλας. Ἀληθῶς εἰπεῖν ἐρωτεύθην μόνον πρῶτην καὶ τελευταίαν φορὰν ἐξαεῖς τὴν νιανιά μου (τὴν τροφόν). Ἀλλ' ἐννοεῖται ὅτι ἔκτοτε εἶνε πολλὰ ἔτη, καὶ διὰ τοῦτο τὰ καθ' ἑκάστα τῶν σκέψεών μας ἐξηλείφθησαν ἐκ τῆς μνήμης μου· ἀλλὰ καὶ ἂν τα ἐνθυμούμην, τίς θά εἶχεν ὀρεξίν νά τα ἀκούσῃ;

— Λοιπὸν τί νά γίνῃ; εἶπεν ὁ οἰκοδεσπότης. Οὐδὲ ἐγὼ ἔχω νά διηγηθῶ τι ἄξιον λόγου περὶ τοῦ πρώτου ἐρωτός μου, διότι δὲν ἠγάπησα καμμίαν ἄλλην, πρὶν γνωρίσω τὴν Ἀνναν Ἰβανόβναν, τὴν σπουδαίαν γυναῖκά μου. Τὰ τοῦ γάμου μας διεξήχθησαν ἀθροῦς καὶ ἀνεῖ συγκινητικὸν ἐπισοδείων, διότι οἱ γονεῖς μας μᾶς εἶχον προαρραδωνίῃ, καὶ εὐθὺς εὐθὺς ἤρρεδεν ὁ εἰς εἰς τὸν ἄλλον καὶ ἐστεφανώθην ἀνεῖ πολλῶν ἀναβολῶν. Ἰδοὺ λοιπὸν ὅς ἐδιηγήθην τὰ κατ' ἐμὲ συντομώτατα. Σὰς ὁμολογῶ δέ, κύριοι, ὅτι, ὅταν ὑπεκίνησα τὸ ζήτημα τοῦ νά διηγηθῶμεν τὰ κατὰ τὸν πρῶτον ἐρωτὰ μας, ἐπερίμενα κατὰ τι ἀπὸ ὁσῶς τοὺς ἀγάμους, δὲν λέγω ἡλικιωμένους, ἀλλ' οὐδὲ καὶ πάλιν ὁλῶς διόλου νέους. Σὺ ἴσως, Βλαδίμηρε Πέτροβιτς, ἔχεις νά μας διηγηθῇς περὶ τοῦ προκειμένου ἀξιῶν τι λόγου.

— Ὁ πρῶτος μου ἐρως εἶνε πράγματι ἀναμνησθέντος μετὰ συμβάντων ἀσυνήθων, ἀπεκρίθη μετὰ τινος δισταγμοῦ ὁ Βλαδίμηρος Πέτροβιτς, ἀνὴρ ὡς τέσσαρα-κοντούτης, ἔχων κόμην μέλαιναν ὑπολειπάζουσαν.

— "Α! ἀνεφώνησαν μὴ φωνῇ ὅτε οἰκοδεσπότης καὶ ὁ Σέργιος Νικολάεβιτς, τόσον καλλίτερα... Λέγε.

— Ἐστὼ... ἡ μάλλον ὅχι δὲν λέγω, διότι δὲν εἶμαι ἐπιτήδειος εἰς τὸ νά διηγοῦμαι, καὶ τοῦτου ἕνεκα ἡ διήγησίς μου

εμπορεῖ νὰ φανῇ ξηρὰ καὶ σύντομος, ἢ λίαν λεπτομερὴς καὶ πλαστικὴ. Ἀλλ' ἐὰν ὁμῶς μοῦ το ἐπιτρέπεται, θὰ γράψω ὅσα ἐνθυμοῦμαι περὶ τῆς ἐπιχειρήσεως ἱστορίας καὶ θὰ σὰς τὴν ἀναγνώσω.

Οἱ φίλοι κατὰ πρότερον ἐν δὲν ἠθέλησαν νὰ συναινέσωσιν, ἀλλ' ὁ Βλαδίμηρος Πέτροβιτς ἐπέμεινεν. Ὅθεν μετὰ δεκαπέντε ἡμέρας συνήλθον πάντες, καὶ ὁ φίλος ἡμῶν εἶχε γράψῃ τάδε.

Α'

Ἦμιν τότε δεκατετραετή τοῦτο δὲ κατὰ τὸ θέρος τοῦ 1833.

Ἐζῶν ἐν Μόσχᾳ πλυσίον τῶν γονέων μου, οἵτινες εἶχον ἔνοιν ἀπὸ ἐξοχικὴν κατοικίαν παρὰ τὸ τεῖχος τοῦ περιόλου τῆς Καλούγας.

Παρεσκευαζόμενος νὰ εἰσέλθω εἰς τὸ Πανεπιστήμιον, ἀλλ' ἐργαζόμενος ὀλίγον καὶ χωρὶς νὰ σπεύδω παρὰ πολὺ.

Οὐδεὶς περιώριζε τὴν ἐλευθερίαν μου, καὶ ἔκαμνα ὅτι ἠθέλα, μάλιστα ἀφ' ὅτου εἶχον ἀποχωρισθῇ ἀπὸ τοῦ ἁλλοῦ παιδαγωγοῦ μου, τοῦ ὁποίου ὁ νοῦς δὲν ἠδύνατο νὰ χωρέσῃ πῶς ἐρρίφθῃ «δικὴν βόμβας», εἰς τὴν Ῥωσίαν, τὸ πρόσωπόν του ἐξέφραζεν ἀγανάκτησιν, καὶ ὅλην τὴν ἡμέραν ἐκυλίστο ἐπὶ τῆς κλίνης του.

Καὶ ὁ μὲν πατήρ μου ἐφέρετο πρὸς ἐμὲ μετὰ φιλοφροσύνης ἀδιαφόρου, ἡ δὲ μήτηρ μου ἐλάχιστα ἐφρόντιζε περὶ ἐμοῦ, ἀν καὶ δὲν εἶχεν ἄλλο τέκνον, οἷόντι ἄλλαι φροντίδες ἀπασχολοῦν αὐτήν.

Ὁ πατήρ μου νέος ἔτι καὶ εὐμορφότατος εἶχε νυμφευθῇ τὴν μητέρα μου ἐκ συμφέροντος. Ἦτο δὲ κατὰ δέκα ἔτη πρεσβύτερος τοῦ καὶ ἔζη βίον ἀνιάρων, ἦτο διαρκῶς ἀνίσχυρος, ζηλότυπος, ἐξηρησμένη, ἀλλ' οὐδέποτε ὁμῶς ἐνώπιον τοῦ πατρὸς μου· διότι τὸν ἐφοβεῖτο πολὺ. Ἐκεῖνος δὲ ψυχρὸς καὶ ἐπιφυλακτικὸς δὲν εἶδε θάρρος. Οὐδέποτε εἶδον ἄνθρωπον τόσον ἡρεμὸν, ἀκριβῆ καὶ δεσποτικόν, ἀλλὰ μετὰ πολλῆς λεπτότητος καὶ εὐγενείας.

Οὐδέποτε θὰ ἀπομονώσω τὰς πρώτας ἐδδομάδας, ἃς διήλθον ἐν τῇ ἐξοχικῇ ἐκείνῃ κατοικίᾳ. Ὁ καιρὸς ἦτο λαμπρότατος. Ἦλθομεν τῇ 9 Μαΐου. Ἐγὼ περιεπάτουσιν ὅτε μὲν ἐν τῷ κήπῳ μας, ὅτε δὲ εἰς τὴν ἄλλην πλευρὰν τοῦ τεύχους τοῦ περιόλου. Παρελάμβανον μετ' ἐμοῦ βιβλία τινά, — πλὴν ἄλλων τὴν πραγματείαν τοῦ Καϊναδόβ — ἀλλὰ, σπανίως τὴν ἡνοιγόν· διότι προετίμων νὰ ἀπαγγέλλω πρὸς ἐμαυτὸν μεγαλοφώνως στίχους, τοὺς ὁποίους εἶχον ἀποστηθίσθαι. Τὸ σφῆριγος ἐβράζεν ἐντός μου καὶ ἡ καρδιά μου κατετίθετο εὐαρέστως ἅμα καὶ γελοῖως πῶς ῥωμαντικῶς. Περιέμενον ἀγνοῶ τί, ἐφοδύμην, ἐξεπληττόμην καὶ ἀείποτε διέτελλον ἐν ὑποψίᾳ καὶ ἀγωνίᾳ. Ἡ φαντασία μου περιεπλανᾶτο καὶ περιπίπτατο ὀρμητικῶς περὶ τῶν αὐτῶν εἰκόνων, ὡς τὴν αὐγὴν αἱ χελιδόνες περὶ τοῦ κωδωνοστασίου.

Ἐγινόμεν ῥεμβώδης, ἐθλιβόμεν καὶ ἔκλειον μάλιστα. Ἀλλ' ἐκ τῆς θλίψεως καὶ ἐκ τῶν κατακλινόντων με δακρύων ἕνεκα τῆς ἐντυπώσεως στίχου τινὸς μουσικοῦ ἢ τῆς καλλονῆς ἐσπέρας τινός, ἐφύετο, ὡς

ἄνθος ἑαρινόν, τὸ χαρμόδιον αἶσθημα ζωῆς νεαρᾶς καὶ ὑπερεκχειλιζούσης.

Εἶχον εἰς χρῆσίν μου μικρὸν ἵππον κέλντα, τὸν ἐπέδαττον μόνος μου καὶ μόνος ἀπρηχόμενος μακράν, καλπάζων, καὶ φανταζόμενος ἐμαυτὸν ἵππεά ἐντὸς ἱπποδρομίου. Καὶ πόσον χαρμόδιως ἐσφύριζεν ὁ ἀνεμὸς εἰς τὰ ὠτά μου! Ἡ καὶ στρέφω τὸ πρόσωπόν μου πρὸς τὸν οὐρανόν, ἐνέκλειον τὸ φῶς αὐτοῦ καὶ τὸ διαυγὲς κυανοῦν ἐν τῇ ἀδόλῳ ψυχῇ μου.

Ἐνθυμοῦμαι ὅτι κατ' ἐκείνον τὸν χρόνον ἡ εἰκὼν γυναικός, τὸ φάσμα τοῦ ἔρωτος, οὐδέποτε σχεδὸν παρίστατο ἐν τῷ πνεύματί μου μετὰ ὠρισμένου ἀκριβῶς σχήματος. Ἀλλ' ὁμῶς πᾶν ὅ τι ἐσκεπτόμην, πᾶν ὅ τι δινησθαι ἐνέκρυπτεν ἀμαυρὰν τινα καὶ αἰδημονα προαισθησὶν πράγματός τινος ἀγνώστου, ἀνεκφράστως ἠδίστου καὶ γυναικώδους...

Ἡ προαισθησις αὕτη, ἡ προσδοκία αὕτη εἰσέδεν ἐν τῇ ὑπαρξί μου, ἐγίνετο πνοή μου, εἰσέρρεεν εἰς πάσας μου τὰς φλέβας, εἰς πᾶσαν ῥανίδα τοῦ αἵματός μου... Ἡ δὲ Τύχη ἠθέλησε νὰ γίνῃ μετ' οὐ πολὺ ἡ προαισθησις αὕτη ἀληθὴς ἱπαρξίς.

Ἡ ἐξοχικὴ ἡμῶν κατοικία συνέκειτο ἐκ μιᾶς τιμαριωτικῆς οἰκίας ξαλίνης μετὰ κίωνων καὶ δύο πτερύγων χαμηλῶν. Ἡ πρὸς ἀριστερὰ πτέρυξ ἦτο χαρτοποιεῖον κατασκευάζον χάρτιν ζωγραφητὸν πρὸς ἐπιστρώσιν τῶν τοίχων.

Πλέον ἢ ἅπαξ μετέβαινον ἐκεῖ ἵνα ἴδω πῶς δεκάς παῖδων κακοκτενίστων καὶ ἰσχυρῶν, ἐνδεδυμένων χιτῶνα ῥυπαρόν, μετὰ προσώπου ἐξωγυμμένου καὶ ὁμοιάζοντος πρὸς πρόσωπον ἀνθρώπου οἰνόφυλλου, ἐπῆδον ἐπὶ ξυλίνων μοχλῶν, οἵτινες ἐπείρον πιεστήρια καὶ οὕτω διὰ μόνου τοῦ βάρους τοῦ ἐλασθέντος σώματός των ἐξετύπων τὸ σχέδιον ἐπὶ τοῦ χάρτου.

Ἡ δεξιὰ πτέρυξ ἦτο κενὴ καὶ πρὸς ἐνοικίαν.

Ἡμέραν τινά, — τρεῖς ἡμέρας μετὰ τὴν 9 Μαΐου — τὰ φύλλα τῶν παραθύρων τῆς πτέρυγος ταύτης ἀνοίχθησαν καὶ προσώπα γυναικεῖα προέβαλον. Οἰκογένειά τις εἶχεν ἐγκαθιδρυθῇ ἐν αὐτῇ.

Ἐνθυμοῦμαι δὲ ὅτι τὴν αὐτὴν ἐκείνην ἡμέραν κατὰ τὸ γεῦμα, ἡ μήτηρ μου ἐξήταζε τὸν ἐπιστάτην μας τί πρᾶγμα ἦσαν οἱ νέοι γείτονες· ἀκούσασα δὲ τὸ ὄνομα τῆς πριγκιπίσσης Ζασεκίν, κατ' ἀρχὰς μὲν εἶπεν οὐχὶ ἀνευ τινὸς σεβασμοῦ:

— Ἀ! πριγκίπισσα!... ἀλλὰ παρενθὺς προσέθηκε: Πιθανὸς ἀνευ περιουσίας.

— Ἦλθαν μὲ τρία ἀμάξια, εἶπε μετὰ σεβασμοῦ ὁ ἐπιστάτης, προσφύρων τὸ πινάκιον· — δὲν ἔχουν ἄμαξαν καὶ τὰ ἐπιπλά των εἶνε πολὺ πρόδουχα.

— Ναί, ἀπεκρίθη ἡ μήτηρ μου, ἐν τούτοις ὁμῶς δὲν παύουν νὰ εἶνε ἄνθρωποι καθὼς πρέπει.

Ὁ πατήρ μου ἀπέβλεψε πρὸς τὴν μητέρα μου μετὰ ψυχρότητος καὶ δὲν εἶπε τίποτε.

Τῷ ὄντι ἡ πριγκίπισσα Ζασεκίν δὲν θὰ ἦτο πολὺ πλουσία· διότι ἡ πτέρυξ ἦν εἶχε ἐνοικίαν ἦτο τόσον παλαιά, τόσον μικρά καὶ τόσον χαμηλή, ὥστε ἄνθρωποι

ὅπως δῆποτε εὐποροὶ οὐδέποτε ἠθέλον συναινέσθαι νὰ κατοικήσωσιν ἐν αὐτῇ.

Οὐδεμίαν πλέον προσδοχὴν ἔδωκα εἰς πάντα ταῦτα, διότι ὁ τίτλος πριγκίπισσα δὲν με ἐπτόει. Διετέλουν ἐτι ὑπὸ τὴν ἐπίφρειαν τῆς προσφάτου ἀναγνώσεως τῶν «Ἀρσένων», τοῦ Σχιλλέρον.

Β'

Ἐσυνήθιζον νὰ πλανῶμαι καθ' ἐσπέραν ἐν τῷ κήπῳ ἀναζητῶν κόρακας, διότι ἠσθανόμην αὐτόχρονα μῖσος πρὸς τὰ πτηνὰ ταῦτα τὰ προφυλακτικά, ἀρπακτικά καὶ πονηρά.

(Ἀκολουθεῖ)

Π. Ι. Φέρμπος

ΕΙΚΟΝΕΣ

Ἡ πριγκίπισσα Βικτωρία

Τὸ «Ἀττικὸν Μοῦσεῖον», συμμεριζόμενον τὴν χαρὰν τῆς λαοφιλοῦς συζύγου τοῦ ἀντιβασιλεύοντος νῦν Διαδόχου τοῦ Ἑλληνικοῦ Θρόνου πριγκιπίσσης Σοφίας, δημοσιεύει τὴν εἰκόνα τῆς προσφιλοῦς Αὐτῆς ἀδελφῆς πριγκιπίσσης Βικτωρίας τῆς Πρωσίας ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς χαρμόσυνου ἀγγελίας τῶν αἰσίων γάμων της μετὰ τοῦ πρίγκιπος Schaumburg-Lippe.

Ἀθρότης καὶ ὄνειρα

Ἀθρον καὶ ἀμέριμνον παιδίον ἀφελῶς ἐκόσμησε δι' ἀνθέων τὸν πῖλόν του, καὶ συλλογίζεται τίς οἶδέ τι ἀσήμερον πρᾶγμα, ὅπερ ὁμῶς δι' αὐτὸ θὰ εἶνε σπουδαιότατον. Εἰκὼν τρυφερὰ καὶ ἐκφραστικὴ τῆς μικρᾶς ἡμῶν ἡλικίας, ἥτις βλέπει μὲ ἀνοικτοὺς ὀφθαλμοὺς τόσα ὄνειρα εὐφρόσυνα, οὐδόλως ὑποπτεύουσα ὅτι δυνατόν καὶ νὰ μὴ ἐκπληρωθῇ ποτὲ τινα ἐξ αὐτῶν.

«Μόζι, ὁ αὐτοῦ»

...«Ἐχετε ἰδῇ εἰς τὸν τόπον σὰς καπνὸν νὰ βοῖζῃ καὶ νὰ βροντᾷ;» Αὕτη εἶνε ἡ πρώτη ἐρώτησις, τὴν ὁποίαν ἀποτείνουσι πρὸς τὸν ξένον οἱ κάτοικοι τῶν ὄχθων τοῦ ποταμοῦ Ζαμπέξ τῆς νοτίου Ἀφρικῆς· ἀλλὰ σπανίως ἐρχονται πλησίον τοῦ καταρράκτου τούτου. Οἱ πλεῖστοι μάλιστα βλέποντες αὐτὸν μακρόθεν καὶ καταπληττόμενοι ἐκ τῶν νεφῶν τοῦ ἀτμοῦ καὶ τοῦ ἀκουσμένου κρότου καὶ τῆς βοῆς, ἀνακράζουσι «Μόζι, ὁ αὐτοῦ», ὁ καπνὸς βροντᾷ ἐκεῖ κάτω. Βλέπων τις μακρόθεν τὰς στήλας τοῦ ἀτμοῦ, τὰς ὁποίας αὐτοὶ ὀνομάζουσι «στήλας καπνοῦ», νομίζει ὅτι βλέπει μεγάλην πυρκαϊάν. Εἶνε δὲ αἱ στήλαι αὗται πέντε καὶ ὑποχωροῦσιν εἰς τὴν πνοὴν τοῦ ἀνέμου· καὶ πρὸς τὴν βάσιν μὲν εἶνε λευκαί, καθ' ὅσον δὲ ὑψοῦνται γίνονται σκοτεινότεραι καὶ χάνονται ἐντὸς τῶν νεφῶν· οὕτω δὲ ὁμοιάζουσι πρὸς καπνὸν ἀναθρώσκοντα ἐκ τῆς γῆς. Τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ κομμοῦσι δένδρα πελώρια καὶ ποικιλώτατα τὰ πλεῖστα ἀνοφύορα· πέριξ δὲ σχηματίζεται τοπεῖον, τοῦ ὁποίου τὴν καλλονὴν δὲν δύναται νὰ φαντασθῇ ὅστις δὲν το εἶδε. Βλέμμα Εὐρωπαίου οὐδέποτε εἶδε τοιοῦτον παράδεισον ἐπίγειον. Ὁ ποταμὸς Ζαμπέξ σχηματίζει καταρράκτην ἔχοντα πλάτος 1692 μέτρων καὶ κατακρημνιζόμε-